

اختراعات

انسان ها با استفاده از نیروی فکر و ابتکارشان می توانند به طرح ها و کشف های جدیدی دست یابند...

انسان ها با استفاده از نیروی فکر و ابتکارشان می توانند به طرح ها و کشف های جدیدی دست یابند و مشکلاتشان را حل کنند. به این طرح ها و کشفیات، اختراع یا نوآوری می گوئیم. گاهی اوقات، تعدادی از آدمها دسته جمعی وسیله ی جدیدی می سازند و گاهی وقتها هم یک نفر به تنهایی روش جدیدی را پایه گذاری می کند و دیگران آن را تکمیل می کنند. بیشتر وقتها نیاز انسان به چیزهای جدید موجب اختراعات تازه می گردد؛ بعضی وقتها هم یک نفر به طور اتفاقی وسیله ی تازه ای را اختراع می نماید. حالا سرگذشت دو اختراع را با هم می خوانیم.

زیپ

زیپ را که همه ی شما خوب می شناسید. بیشتر لباسها و همچنین کیفها ی مدرسه تان زیپ دارند. تا سال 1893 میلادی، مردم کفشها و لباسهایشان را با دکمه یا بندهای مخصوص می بستند. در آن سال یک امریکایی به نام ال. جادسون، وسیله ای به نام سگک را که از تعدادی قزن قفلی ساخته شده بود اختراع کرد. اما این وسیله کارایی چندانی نداشت. پس از او در سال 1913 میلادی، یک مهندس سوئدی به نام گایدن ساندریک اختراع جادسون را تکمیل نمود و با قفل کردن دندانه های فلزی در یکدیگر، اولین زیپ را اختراع کرد. پس از اختراع زیپ، ارتش امریکا و نیروی دریایی این کشور، در جنگ جهانی اول از این وسیله ی جدید در یونیفرم های نظامی استفاده کردند. از آن پس نیز به دلیل ارزان بودن این وسیله، زیپ در کلیه ی لباسهای نیروی دریایی و خدمه ی پرواز مورد استفاده قرار گرفت.

شاید بخواهید بدانید که چرا اسم این اختراع را زیپ گذاشتند. پس از اختراع زیپ، فروشندگان در پی یافتن نامی برآمدند که بیانگر کاربرد این وسیله باشد. به همین دلیل، کلمه ی زیپ را که در زبان لاتین به معنای بستن است، انتخاب کردند.

چسب پارچه ای

در سال 1948 میلادی، یک مرد سوئیسی به نام جرج دمسترال، پس از یک روز پیاده روی در کوه های آلپ متوجه شد که گیاه خاردراری به نام غافت به لباس و جورابهایش چسبیده است. او این گیاه را به سختی از لباسهای خود جدا کرد. دمسترال خارهای گیاه را بررسی کرد و فهمید که قلابهایی که در انتهای این خارها قرار دارند، به لباسش چسبیده اند و همین موضوع او را به فکر ساخت قلاب ها و حلقه های مشابه این گیاه انداخت تا از آنها برای بستن لباس استفاده کند.

او از یک بافنده ی فرانسوی برای این کار کمک خواست. به این ترتیب، آنها پس از هشت سال موفق شدند با تولید رشته های کتان قلابدار و سوراخدار نوعی چسب پارچه ای جدید بسازند.

پس از این اختراع، در نیمه ی دهه ی 1950 م. دمسترال تصمیم گرفت از رشته های نایلونی که محکمتر بودند برای تولید چسب پارچه ای استفاده کند.

چسب پارچه ای چطور کار می کند؟

این چسب از دولایه پارچه تشکیل شده است. سطح یکی از لایه ها پوشیده از قلابهایی از جنس نخ نایلونی محکم است؛ لایه ی دیگر نیز پوشیده از حلقه های کوچک است. وقتی این دو قسمت بر روی هم تحت فشار قرار می گیرند. قلاب ها در حلقه ها فرو می روند و دو لایه به یکدیگر متصل می شوند.

از این نوع چسب برای بستن کفش، کیف و لباسهای فضایی، زیاد استفاده می کنند. البته از آن در موارد دیگری هم استفاده می شود.

آنچه خواندید سرگذشت دو اختراع به ظاهر ساده بود که در زندگی روزانه ی ما انسانها نقش مهمی دارند. راستی اگر زیپ و چسب پارچه ای اختراع نشده بود، لباسها و کفشها و کیفها و بسیاری از وسایل زندگی ما چه وضعی داشتند؟ اگر شما بخواهید وسیله ی جدیدی برای آسان تر شدن زندگی بشر اختراع کنید، به فکر ساختن چه چیزی می افتید؟ به نظر شما چه وسایلی برای زندگی لازم است که تاکنون اختراع نشده اند؟ پاسخ این پرسش ها را پیدا کنید تا انشالله در پست بعدی چند اختراع دیگر را به شما معرفی نمایم. خدانگهدار

منبع: اختراعات، مترجم: سرور مهدوی میلانی، ناشر موسسه ی کتاب همراه